

Forældrene nu ikke kunne sige: Ja, nu skulle vi nok sørge for, at det skal ske, og saa maae I blive, indtil en Examen atter kommer for, hvor I da ville faae at see, om tilbørlig Underviisning findes Sted. Nu ere Forældrene bundne til at søge Skolecommissionens Indvilligelse, medens de ikke havde Trang til denne, naar de blot droge Omhu for, at Børnene ved den foreskrevne Examen ikke viste sig at være forsømte. Hvis dette derimod viser sig, maae Børnene gaae i Skole, saafremt Skolecommissionen ikke giver sin Indvilligelse til Fritagelse derfor. Jeg skal nu ikke nægte, at den Affattelse, som er bleven bragt i Forslag af den ærede Landsthingsmand, maa ske tydeligere udtrykker denne Tanke, men det forekommer mig ikke, at der er nogen afgjørende Grund for at bringe denne forandrede Redaction ind i Loven og derved bevirke Sagens Tilbagegang til det andet Thing, og jeg skal sige min Hovedgrund, hvorfor jeg ikke antager dette for nødvendigt. Det er den, at denne Paragraph, paa et Par Forandringer nær, som ikke vedrøre dette, er en ordret Gjengivelse af den tilsvarende Paragraph i Skoleloven af 2den Mai 1855, der er gjældende i dette Dialekt for Kjøbenhavns Skoler. Jeg seer saaledes ikke, der kan være nogen Banfælsighed ved at lade Paragraphen blive, som den her staaer.

Lehmann: Jeg troer, at vi Allesammen have en saa rigelig Dvæle i at fordrøe det tillavede Paragrapher, at vi ogsaa kunne lade denne Paragraph gaae ned.

Borgen: Jeg kan dog virkelig ikke finde, at det, naar det indrømmes, at der findes en Urigtighed i Paragraphens Affattelse, skulde være Grund til at lade den blive staaende, fordi den allerede findes i en tidligere Lov. Det forekommer mig netop, at der maatte være Anledning til at søge det Urigtige rettet, for derved at vise den rette Vej til Forstaaelsen af en mindre heldig Affattelse i en tidligere Lov. Med Hensyn til hvad jeg har foreslaaet, maa jeg dog gjøre yderligere opmærksom paa, at det staaer udtrykkelig her i Paragraphen: „før en saadan Fritagelse paa ny kan gives.“ Den

er altsaa givne engang tidligere, og den kan ikke være givne af andre end Skolecommissionen, hvis Skjøn forudsættes i det foregaaende at skulle afgives, førend Børn, der ville gjøre Brug deraf, indstille sig til disse Prøver; men at nu Skolecommissionen selv skulde være den, der gav denne Fritagelse, forekommer mig dog at være saa absurd, at jeg har foreslaaet det forandret.

Kirke- og Underviisningsministeren:

Ja, hvis virkelig den omhandlede Bestemmelse i Loven af 1855 kunde siges at være tvivlsom, saa vilde jeg finde det fuldkommen rigtigt at benytte Leiligheden til at afgjøre denne Tvivl; men Tvivlen er aldrig opstaaet og har aldrig kunnet opstaae. Det er kun ved temmelig stærkt at urgere Udtrykket „paany kan gives“, at man kan sige, at Affattelsen af selve Tanken kan være tvivlsom; men forøvrigt indrømmer jeg, at Affattelsen ikke er saa correct, som den kunde være. Imidlertid forekommer det mig, at den ærede Landsthingsmand, der jo er fuldkommen saa godt inde i Sagen som jeg, ikke seer Sagen saa ganske rigtigt, naar han mener, at det herefter bliver det Samme, som Skolebestyrelsen før havde at gjøre. Sagen er, at, saalænge det ikke er givet, at Forældre have forsømt deres Børns Underviisning, behøves der ikke noget Skjøn fra Commissionens Side, fordi Børnene kunne undervises hjemme, mod at det er en Ret for Skolecommissionen at kunne forlange, at de skulle kunne stedes til Examen; men naar det da viser sig, at de ere forsømte, saa benyttes denne Bestemmelse, hvoraf Meningens upaatvilelig er den, at Fritagelsen saa kun kan indtræde ved en Indvilligelse. Jeg skal imidlertid paa ingen Maade nægte, at Affattelsen selv kunde være noget tydeligere; kun maa jeg paastaae, at det ikke i Løbet af flere Aar har reist sig nogen som helst Tvivl om Forstaaelsen af denne i Loven af 2den Mai 1855 omhandlede Bestemmelse.

Borgen: Med Hensyn til den sidste Uttring af den ærede Minister, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at en saadan Tvivl er reist om Fortolkningen, og Spørgsmaal derom